

RIK RIORDAN

PERS
DŽEKSON

I BOGOVI OLIMPA

TITANOVA KLETVA

Prevela
Tatjana Milosavljević

Laguna

Naslov originala

Rick Riordan

PERCY JACKSON & THE OLYMPIANS: THE TITAN'S CURSE

Copyright © 2007 by Rick Riordan.

Permission for this edition was arranged through the
Nancy Gallt and Zacker Literary Agency.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Jacket design © John Rocco

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

TITANOVA KLETVA

1.

MOJA OPERACIJA SPASAVANJA KREĆE VRLO NAOPAKO

U petak, uoči zimskog raspusta, mama mi je spakovala stvari za jednu noć, smrtonosno oružje, koje obično nosim sa sobom, i pvela me u novi internat. Usput smo pokupili moje drugarice Anabet i Taliju.

Vožnja od Njujorka do Bar Harbora, u Mejnu, trajala je osam časova. Sneg pomešan s ledenom kišom dobovao je po auto-putu. Anabet, Talija i ja nismo se videli mesecima, ali pored mećave i razmišljanja o onome što je trebalo da uradimo, bili smo suviše nervozni da bismo mnogo pričali. Osim moje mame. Ona se *još više* raspriča kad je nervozna. Smrkavalo se kad smo se najzad domogli Vestover Hola, ali dotle je već uspela da ispriča Anabet i Taliji sve neprijatne epizode iz vremena kad sam bio mali.

Talija obrisala paru s prozora na kolima i izviri napolje. „O, da. Ovo će biti zabavno.“

Vestover Hol je izgledao kao dvorac zlog viteza. Bio je sav od crnog kamena, s tornjevima i uzanim prozorima i ogromnim dvokrilnim drvenim vratima. Čučao je na

snegom zavejanoj litici, s velikom – mrazom okovanom – šumom s jedne strane i sivim, ustalasanim okeanom s druge.

„Sigurni ste da nećete da vas sačekam?“, upitala je moja mama.

„Nećemo, mama, hvala ti“, odvratio sam. „Ne znam koliko će trajati. Bićemo okej.“

„Ali kako ćete se vratiti? Brine me ovo, Persi.“

Nadao sam se da nisam pocrveneo. Bilo je već sasvim dovoljno loše to što je mama morala da me vozi u bitke.

„U redu je, gospođo Džekson.“ Anabet se ohrabrujuće osmehnula. Plava kosa bila joj je zataknuta pod skijašku kapu, a sive oči su imale boju mećave. „Nećemo dozvoliti da upadne u nevolju.“

Kao da se mama malko opustila. Po njenom mišljenju, Anabet je najrazboritiji polubog koji se ikad dokopao osmog razreda. Sigurna je da me je upravo Anabet nekoliko puta spasla da ne poginem. U pravu je, ali to ne znači da moram da budem srećan zbog toga.

„Dobro, dragi moji“, rekla je moja mama. „Imate li sve što vam je potrebno?“

„Da, gospođo Džekson“, odvratila je Talija. „Hvala vam na vožnji.“

„Rezervne džempere ste poneli? Imate li broj mog mobilnog?“

„Mama...“

„Persi, poneo si ambroziju i nektar? I zlatnu *drahmu* za slučaj da moraš da pozoveš kamp?“

„Mama, daj! Bićemo dobro. Ajmo, narode.“

Delovala je pomalo povređeno i bilo mi je žao zbog toga, ali jedva sam čekao da izađem iz kola. Da je mama ispričala još samo jednu priču o tome kako sam cakano izgledao u

kadi kad sam imao tri godine, zakopao bih se u sneg i pustio da se smrznem i umrem.

Anabet i Taliya su izašle za mnom. Vetar mi se poput ledenih bodeža probio kroz jaknu.

Kad su se mamina kola izgubila iz vida, Taliya je rekla:

„Mama ti je baš kul, Persi.“

„Okej je“, priznao sam. „A šta je s tobom? Jesi li se barem čula sa svojom mamom?“

Istog trenutka sam požalio zbog svojih reči. S onim svojim pankerskim fazonom koji je uvek furala – pocepanom vojničkom jaknom, crnim kožnim pantalonama i lancima umesto nakita, crnim ajlajnerom i dubokim plavim očima, Taliya je bila majstor za dobacivanje ubilačkih pogleda. Ovog puta je, međutim, nadmašila samu sebe. „Kad bi te se to iole ticalo, Persi...“

„Bolje da uđemo“, prekinula ju je Anabet. „Grover će nas čekati.“

Taliya je pogledala prema dvorcu i zadrhtala. „Imaš pravo. Pitam se šta je to našao tamo što ga je nateralo da pozove pomoć.“

Zurio sam naviše, u mračne tornjeve Vestover Hola. „Ništa dobro“, pretpostavio sam.

Hrastova vrata se otvoriše cvileći i nas troje udosmo u predvorje zajedno s oblakom snega koji je uleteo za nama.

„Au“, bilo je sve što sam mogao da kažem.

Mesto je bilo ogromno. Zidovi su bili prekriveni zastava-ma i oružjem – starinskim puškama, borbenim sekirama i kojekakvim drugim stvarima. Mislim, znao sam da je Vestover vojna škola i to, ali ova unutrašnja dekoracija je ubijala u pojam. Doslovno.

Zavukao sam ruku u džep, gde sam držao svoju smrtonosnu hemijsku, Rasparač. Smesta sam osetio nešto pogrešno u ovoj kući. Nešto opasno. Taliya je trljala srebrnu narukvicu, svoj omiljeni magični predmet. Znao sam da mislimo isto. Predstojala nam je borba.

„Pitam se gde...“, zaustila je Anabet. Vrata iza nas se s treskom zalupiše.

„Oo-kej“, promumlao sam. „Izgleda da ćemo se malo zadržati ovde.“

S druge strane predvorja dopirala je muzika. Zvučala je kao muzika za igru.

Čušnuli smo torbe iza jednog stuba i uputili se predvorjem. Nismo mnogo odmakli kad se začula jeka koraka na kamenom podu, a iz polumraka su pred nas iskočili muškarac i žena.

Oboje su imali kratku, prosedu kosu i crne uniforme nalik na vojničke, s crvenim gajtanom koji je padao preko ramena. Žena je imala čekinjaste brčice, dok je on bio glatko izbrijan, što mi je delovalo nekako naopako. Oboje su hodali ukočeno, kao da su progutali metlu.

„Dakle?“, zahtevno je upitala žena. „Šta tražite ovde?“

„Ovaj...“ Shvatio sam da nemam plan za ovo. Toliko sam se bio usredsredio na to da nađem Grovera i saznam šta se događa, da mi nije palo na pamet da bi neko mogao da pita zašto se troje klinaca smuca po školi usred noći. U kolima uopšte nismo pričali o tome kako ćemo ući unutra. „Gospodo, samo smo...“

„Ha!“, dreknuo je muškarac, nateravši me da se trgnem.

„Posetiocima nije dozvoljen ulazak na igranku! Bićete *iiizbašeni!*“

Govorio je s akcentom – francuskim, možda. Izgovarao je Č šušakajući, tako da je više ličilo na Š. Bio je visok, s licem

ptice grabljivice. Nozdrve su mu se širile dok je govorio, zbog čega je stvarno bilo teško ne buljiti u njegov nos, a oči su mu bile različite boje – jedno smeđe, a drugo plavo – kô kod mačora skitnice.

Računao sam da će nas izbaciti napolje na sneg, ali onda je Talija iskoračila i uradila nešto vrlo čudno.

Pucnula je prstima. Zvuk je bio oštar i glasan. Možda je sve to bila samo moja mašta, ali osetio sam kako nalet vetra iz njene ruke prelazi preko prostoriije, dunuvši preko nas i nastavnika i nateravši zastave da zašuškaju na zidovima.

„Ali gospodine, mi nismo posetioći“, rekla je Talija. „Mi smo vaši đaci. Sećate se: ja sam Talija. A ovo su Anabet i Persi. Mi smo osmaci.“

Nastavnik je suzio svoje dvobojne oči. Gde li je Taliji bila pamet? Sada će nas verovatno kazniti zbog laganja i zbog toga što smo uneli sneg u predvorje. Međutim, muškarac kao da je oklevao.

Pogledao je svoju koleginicu. „Gospođo Belokredić, poznajete li ove đake?“

Uprkos opasnosti u kojoj smo se nalazili, morao sam da se ugrizem za jezik da ne bih prasnuo u smeh. Nastavnica s prezimenom *Belokredić*? Mora da se šalio.

Žena je trepnula, kao neko ko se upravo probudio iz transa. „Ovaj – da. Poznajem ih, gospodine.“ Namršteno nas je pogledala. „Anabet. Talija. Persi. Zašto vi, deco, niste u fiskalturnoj sali?“

Pre no što smo mogli da odgovorimo, odjeknuo je topot koraka i dotrčao je Grover, sav zaduvan. „Stigli ste! Stig...“

Ugledavši nastavnike, prekinuo se u pola reči. „O, gospođo Belokredić. Doktore Bodlja! Ja, ovaj...“

„Šta je bilo, gospodine Andervud?“, rekao je muškarac, koji mora da je bio taj doktor Bodlja. Po njegovom tonu bilo

je jasno da prezire Grovera. „Kako to mislite, *stigli su*? Ovi đaci stanuju ovde u internatu.“

Grover je progutao knedlu. „Da, gospodine. Naravno, gospodine. Samo sam hteo da kažem da mi je drago što su stigli... da naprave punč za igranku! Odličan je. A jedva su stigli da to urade na vreme!“

Doktor Bodlja nas je ljutito pogledao. Zaključio sam da mu je jedno oko sigurno lažno. Smeđe? Plavo? Izgledao je kao da bi nas najradije pobacao s najvišeg tornja dvorca, ali tada se sanjivo oglasila gospođa Belokredić: „Jeste, punč je izvanredan. A sad polazite, svi. I da više niste napuštali fiskulturnu salu!“

Nije morala dva puta da nam kaže. Otišli smo ponavljajući „da, gospođo“, i „da, gospodine“, i salutiravši nekoliko puta, prosto zato što nam se činilo da tako treba.

Grover nas je žurno vukao niz predvorje, u pravcu muzike.

Osećao sam pogled nastavnika na leđima, ali sam se primakao Taliji i tiho upitao: „Kako izvodiš taj fazon s pucketanjem prstima?“

„Maglu, misliš? Zar ti Hiron još nije pokazao kako se to radi?“

Neprijatna knedla mi je zapela u grlu. Hiron je bio naš glavni instruktor u kampu, ali mi nikad nije pokazao ništa slično. Zašto je to pokazao Taliji, a meni nije?

Grover nas je požurivao sve do vrata na kojima je pisalo SALA. Toliko sam mogao da pročitam čak i sa svojom disleksijom.

„Zamalo!“, rekao je Grover. „Hvala bogovima da ste došli!“

Anabet i Talija su ga zagrlile. Ja sam mu bacio petaka. Bilo mi je drago što ga vidim posle toliko meseci. Porastao je malo i dobio još nekoliko dlačica na licu, ali sve u svemu izgledao je kao i uvek kad je pokušavao da prođe kao ljudsko

biće. Crvena kapa na kovrdžavoj smeđoj kosi – da bi sakrila njegove kozje rogove. Široke farmerke i patike s lažnim stopalima – da bi sakrile krznom pokrivenne noge i papke. Na sebi je imao crnu majicu s natpisom za koji mi je bilo potrebno nekoliko sekundi da bih ga pročitao. Pisalo je Vestover Hol: *Prašinar*. Nisam bio siguran šta je to, da li Groverov čin ili možda samo nekakva deviza škole.

„I, čemu ovol'ka žurba?“, upitao sam.

Grover je duboko uzdahnuo. „Našao sam dvoje.“

„Dvoje polutana?“, zaprepašćeno je upitala Talija. „Ovde?“ Grover je potvrdno klimnuo.

Pronaći makar i jednog polutana postalo je retkost. Ove godine je Hiron satirima uveo vanredan prekovremeni rad i razaslao ih po celoj zemlji da pretražuju škole od četvrtog razreda naviše i pronalaze regrute. Vremena su bila strašna. Gubili smo kampere. Bili su nam potrebni svi novi ratnici koje uspemo da pronađemo. Problem je bio u tome što, prosto, nije moglo da se nađe baš mnogo polubogova.

„Brat i sestra“, rekao je. „Deset i dvanaest godina. Ne znam čija su deca, ali snažni su. Međutim, ponestaje nam vremena. Potrebna mi je pomoć.“

„Čudovišta?“

„Jedno.“ Grover je delovao nervozno. „I sumnja. Mislim da još uvek nije siguran, ali ovo je poslednji dan polugodišta. Mogu da se opkladim da ih neće pustiti da odu iz internata a da se prethodno ne uveri. Možda nam je ovo poslednja prilika! Kad god pokušam da im priđem, ono je uvek tu i blokira me. Ne znam šta da radim!“

Grover je očajnički pogledao Taliju. Trudio sam se da mi to ne smeta. Grover je nekad gledao u mene kad je tražio odgovore, ali starešinstvo je pripadalo Taliji. Ne samo zato

što joj je Zevs bio ćale. Što se tiče borbe sa čudovištima u stvarnom svetu, Taliya je imala više iskustva od svih nas.

„Tako“, rekla je. „Ti polutani su naigranci?“ Grover je potvrdno klimnuo glavom.

„Pa da igramo, onda“, rekla je Taliya. „Ko je čudovište?“

„O“, izustio je Grover, nervozno se osvrnuvši naokolo.

„Upravo ste ga upoznali. Zamenik direktora, doktor Bodlja.“

Čudno je to sa vojnim školama. Klinci skroz pomahnitaju kad im, u posebnim prilikama, dozvole da skinu uniforme. Pretpostavljam da osećaju potrebu da se izduvaju ili tako nešto, valjda zato što inače moraju da se pridržavaju strogih pravila.

Pod fiskulturne sale bio je prekriven crnim i crvenim balonima, a dečaci su ih šutirali jedni drugima u lice ili pokušavali da pridave prvoga ko naiđe lepršavim papirnim trakama zalepljenim za zidove. Devojčice su se kretale naokolo u zbijenim grupama, kao i uvek, previše našminkane, u majicama s tankim bretelama, šljaštećim pantalonama i cipelama koje su izgledale kao sprave za mučenje. Tu i tamo bi okružile nekog jasnika kao jato pirana, cičeći i kikoćući se, a kad bi najzad krenule dalje, dečko je ostajao s mašnicama u kosi, išaran ružem za usne po celom licu. Neki od starijih dečaka više su ličili na mene – obuzeti nelagodnom, držali su se zidova i nastojali da se sakriju, kao da bi svakog trenutka mogli da se nađu u prilici da se bore za goli život. Dabome, u mom slučaju, to je zaista bilo tako...

„Eno ih.“ Grover je pokretom glave pokazao prema dvoje klinaca, koji su sedeli na tribinama i raspravljali. „Bjanka i Niko di Anđelo.“

Devojčica je nosila mekan zeleni šešir, kao da je pokušavala da sakrije lice. Dečak je očigledno bio njen mlađi brat. Oboje su imali tamnu, svilenkastu kosu i maslinastu kožu, i mnogo su mahali rukama dok su govorili. Dečak je nosio štos nekakvih sličica. Izgledalo je kao da ga sestra grdi zbog nečega. Stalno se osvrerala naokolo, kao da oseća da nešto nije u redu.

„A je l' oni... Hoću da kažem, jesi li im rekao?“, upitala je Anabet.

Grover je odmahnuo glavom. „Znaš kako je. To bi moglo da ih izloži još većoj opasnosti. Čim shvate ko su, miris postane jači.“

Pogledao me je, a ja sam potvrdno klimnuo glavom. Nikad nisam zaista shvatio kako to polutani „mirišu“, čudovištima i satirima, ali znao sam da zbog mirisa možeš da pogineš. A što si moćniji postajao kao polubog, to si jače mirisao na užinu za čudovišta.

„Pa dobro, hajde da ih pokupimo i izgubimo se odavde“, rekao sam.

Krenuo sam prema njima, ali mi je Talija spustila ruku na rame. Zamenik direktora, doktor Bodlja, neprimetno se provukao kroz vrata pored tribina i sad je stajao pored brata i sestre Di Anđelo. Hladno je klimnuo glavom prema nama. Ono plavo oko kao da mu je tinjalo.

Sudeći po izrazu Bodljinog lica, pretpostavio sam da ga Talijin trik s Maglom ipak nije zadugo zavarao. Podozrevao je ko smo. Čekao je samo da vidi zašto smo tu.

„Ne gledajte u decu“, naredila je Talija. „Moramo da sačekamo da nam se ukaže prilika da im pridemo. Zato ćemo morati da se pretvaramo da nas ne interesuju. Da ga odvučemo od mirisa.“

„Kako?“

„Mi smo troje moćnih polutana. Naše prisustvo trebalo bi da ga zbuni. Muvajte se naokolo. Ponašajte se prirodno. Igrajte malo. Ali stalno motrite na decu.“

„Da igramo?“, ponovila je Anabet.

Talija je klimnula glavom. Oslušnula je muziku i napravi-la grimasu. „Fuj. Ko je odabrao Džesija Makartnija?“ Grover je delovao povređeno. „Ja.“

„Tako ti bogova, Grovere. Skroz bedno. Zar ne možete da pustite, recimo, Grin dej ili tako nešto?“

„Grin... ko su ti sad pa ti?“

„Batali. Ajde da igramo.“

„Ali ne umem da igram!“

„Umećeš ako me pustiš da vodim“, rekla je Talija. „Polazi, jarčiću.“

Grover je jauknuo kad ga je Talija dohvatila za ruku i pavela na podijum za igru.

Anabet se osmehnula.

„Šta je bilo?“, upitao sam.

„Ništa. Prosto je tako kul što se Talija vratila.“

Anabet je porasla od prošlog leta i sad je bila viša od mene, što me je pomalo činilo nesigurnim. Ranije nije nosila nikakav nakit osim svoje kamperske ogrlice od perli, ali sada su joj na ušima visile male srebrne minduše u obliku sova – simbola njene majke, Atine. Skinula je skijašku kapu s glave i duga plava kosa slila joj se niz ramena. Iz nekog razloga, zbog toga je delovala nekako starije.

„Pa...“ Pokušavao sam da smislim šta da kažem. *Ponašajte se prirodno*, rekla je Talija. Kad si polutan na opasnoj misiji, šta je tu kog andraka prirodno? „Ovaj, je l' i dalje crtaš zgrade?“

Anabetine oči sinuše, kao i uvek kad se pomene arhitektura. „O bogovi, Persi. U novoj školi, uzela sam 3D dizajn kao izborni predmet i imaju jedan skroz kul kompjuterski program.“

Objašnjavala mi je kako je projektovala veliki spomenik koji je želela da sagradi na Nultoju tački na Menhetnu. Pričala je o potpornjima, fasadama i tim stvarima, a ja sam se trudio da slušam. Znao sam da je želela da bude super arhitekta kad poraste. Obožavala je matematiku i istorijske građevine i tako to. Međutim, teško da sam razumeo ijednu reč od onoga što je govorila.

Istini za ljubav, pomalo sam se razočarao kad sam čuo da joj se nova škola toliko dopala. Prvi put je pohađala školu u Njujorku. Nadao sam se da ćemo se češće viđati. Međutim, to je bila isključivo ženska, internatska škola u Bruklinu. Talija je takođe bila u toj školi, dovoljno blizu Kampu polutana da Hiron može da pritekne u pomoć u slučaju bilo kakvih nevolja. Ali, pošto je to bila škola samo za devojčice, a ja sam te godine pohađao MS-54 na Menhetnu, jedva da smo se uopšte viđali.

„Aha, ovaj, kul je“, složio sam se. „Znači, ostaćeš tamo do kraja godine, jel’?“

Lice joj se smrklo. „Pa, možda, ako se ne...“

„Hej!“, doviknu nam Talija. Igrala je sentiš s Groverom, koji se saplitaio o sopstvene noge i udarao Taliju u cevanice. Izgledao je kao da bi najviše voleo da umre. Ali on je barem imao lažna stopala. Za razliku od mene, imao je dobar izgovor za svoju trapavost.

„Igrajte, narode!“, naredi Talija. „Izgledate glupo stojeći tu.“

Nervozno sam pogledao Anabet, a potom i one devojčice koje su kružile salom.

„Dakle?“, rekla je Anabet.

„Ovaj, koju da pitam za ples?“

Munula me je u stomak. „Mene, algoglavi.“

„O. Pa da.“

I tako smo izašli na podijum za igru, a ja sam pogledao preko da vidim kako to rade Talija i Grover. Stavio sam jednu ruku na Anabetin bok, a ona me je zgrabila za drugu, kao da se priprema da me obori nekim džudo zahvatom.

„Neću te ujesti“, rekla je. „Stvarno, Persi. Je l' vi tamo nemate igranke u školi?“

Nisam odgovorio. Zato što ih imamo. Ali ja zapravo nikad nisam *zaigrao* na nekoj od njih. Obično sam bio među onima koji su igrali košarku u ćošku.

Nekoliko minuta smo se vukli po podijumu, a ja sam pokušavao da se koncentrišem na sitnice, poput ukrasnih pantljika od krep-papira i činije za punč – na bilo šta, samo ne na činjenicu da je Anabet viša od mene, da su mi dlanovi znojavi i verovatno odvrtni, i da je stalno gazim po prstima.

„Šta si ono maločas htela da kažeš?“, upitao sam. „Imaš li nekih problema u školi ili tako nešto?“

Stisla je usne. „Nije to. Reč je o mom tati.“

„Uf.“ Znao sam već da je Anabetin odnos s ocem prilično problematičan. „Mislio sam da se sada bolje slažete. Je l' to tvoja maćeha opet nešto talasa?“

Anabet je uzdahnula. „Odlučio je da se preseli. Taman sam počela da se snalazim ovde u Njujorku, a on je prihvatio taj glupavi posao prikupljanja građe za knjigu o Prvom svetskom ratu. U *San Francisku*.“

Izgovorila je to gadljivo, istim tonom kojim bi rekla *Polja ispaštanja* ili *Hadov dres za fizičko*.

„Znači, hoće da i ti pređeš tamo?“, upitao sam.

„Na drugi kraj zemlje“, nesrećno je potvrdila. „A polutani ne mogu da žive u San Francisku. To bi trebalo da zna.“

„Šta? A zašto ne mogu?“

Anabet je prevrnula očima. Možda je pomislila da se šalim. „Pa znaš zašto. *Tamo* je.“

„O“, izustio sam. Nisam imao pojma o čemu govori, ali nisam hteo da ispadnem glup. „Znači... vratićeš se da živiš u kampu ili šta?“

„Posredi je nešto mnogo ozbiljnije, Persi. Ja – verovatno bi trebalo da ti kažem nešto.“

Odjednom se ukočila. „Nestali su.“

„Molim?“

Pratio sam njen pogled. Tribine. Dvoje klinaca polutana, Bjanka i Niko, više nisu bili tamo. Vrata pored tribina bila su širom otvorena. Od doktora Bodlje nije bilo ni traga ni glasa.

„Moramo da pozovemo Taliju i Grovera!“ Anabet se grozničavo osvrnula naokolo. „Gde li su samo otplesali? Polazi!“

Ona potrča kroz gomilu. Taman sam krenuo za njom, kad su mi put preprečile devojčice u grupi. Morao sam pažljivo da ih zaobiđem, da bih izbegao mašnice i ruž i, dok sam se iskobeljao iz gužve, Anabet mi je nestala s vidika. Okretao sam se naokolo tražeći nju, Taliju ili Grovera. Umesto toga, ugledao sam nešto što mi je sledilo krv u žilama.

Dvadesetak koraka daleko, na podu sale ležao je mekan zeleni šeširić, potpuno isti kao onaj koji je nosila Bjanka di Anđelo. Pored njega je bilo razbacano nekoliko sličica. Tada sam načas ugledao doktora Bodlju. Žurno je izlazio kroz vrata na suprotnom kraju sale, držeći brata i sestru Di Anđelo za vrat, kao mačiče.

Anabet nije bilo nigde na vidiku, ali znao sam da je odjurila u suprotnom pravcu u potrazi za Talijom i Groverom.

Malo je nedostajalo da potrčim za njom, ali onda pomišlih, *Stani malo*.

Setio sam se onoga što mi je Talija rekla u predvorju, zbušnjeno me gledajući kad sam je upitao za štos sa pucketanjem prstima: *Zar ti Hiron još nije pokazao kako se to radi?* Prisetio sam se i kako se Grover okrenuo prema njoj, očekujući da će ona spasti situaciju.

Nije da sam se ja nešto durio na Taliju. Ona je bila kul. Nije bila njena krivica što joj je Zevs ćale i što joj svi poklanjaju toliko pažnje. Ipak... ne moram da čekam da ona reši svaki problem. Uz to, nisam imao ni vremena. Di Anđelovi su bili u opasnosti. Dok ja pronađem svoje prijatelje, klinici bi mogli biti davno pokojni. Poznavao sam čudovišta. Ovo sam i sâm mogao da rešim.

Izvukao sam svoju magičnu hemijsku iz džepa i potrčao za doktorom Bodljom.

Vrata su vodila u mračan hodnik. Negde ispred mene začuše se zvuci kratkotrajnog gušanja, a potom bolan jauk. Skinuo sam zatvarač s Rasparača.

Hemijska mi je narasla u rukama sve dok naposljetku nisam držao bronzani grčki mač, dugačak skoro metar, s drškom obloženom kožom. Oštrica je lagano zasvetlela, obasjavši zlatnom svetlošću niz metalnih ormarića.

Jurnuo sam niz hodnik, ali kad sam stigao na drugi kraj, tamo nikog nije bilo. Otvorio sam vrata i ponovo se našao u glavnom predvorju. Obišao sam ceo krug. Doktora Bodlje nije bilo na vidiku, ali su zato na drugom kraju predvorja stajali brat i sestra Di Anđelo. Ukočeni od užasa, buljili su pravo u mene.

Polako sam krenuo prema njima, spustivši vrh mača. „U redu je. Neću vas povrediti.“

Nisu odgovarali. Pogled im je bio prestravljen. Šta im je? Gde je doktor Bodlja? Možda je osetio prisustvo Rasparača i povukao se. Čudovišta mrze oružja od nebeske bronzne.

„Zovem se Persi“, rekao sam, nastojeći da mi glas bude miran. „Odvešću vas odavde, negde gde ćete biti bezbedni.“ Bjanka razrogači oči i stisnu pesnice. Prekasno sam shvatio šta je značio onaj njen pogled. Nije me se bojala. Pokušavala je da me upozori.

Strelovito sam se okrenuo, kad se začu fijuk. U ramenu samo osetio eksploziju bola. Nekakva sila, poput ogromne šake, odbacila me je unazad i prikovala za zid.

Zavitlao sam mačem, ali nije bilo ničega što bih zasekao. Predvorjem se prolomio ledeni smeh.

„Da, Perseju *Žeksoné*“, rekao je doktor Bodlja. Njegov akcent unakazio je Dž u mom prezimenu. „Znam ko si ti.“

Pokušavao sam da oslobodim rame. Moja jakna i duks u bili prikucani za zid nekakvom bodljom – crnim, tridesetak centimetara dugim projektilom nalik na bodež. Probijajući mi odeću, čudno oružje mi je zaseklo kožu na ramenu i posekotina je pekla. Dobro sam poznao taj osećaj. Otrov.

Na silu sam pokušavao da se koncentrišem. *Nisam* hteo da se onesvestim.

Tamna silueta se pomerila prema nama. Doktor Bodlja je izbio na mutnu svetlost. I dalje je izgledao kao ljudsko biće, ali mu je lice bilo nekako vampirsko. Imao je savršeno bele zube, a smeđe i plavo oko odbijali su svetlost mog mača kao oči divlje zveri.

„Hvala ti što si izašao iz *žimnastiške* sale“, rekao je. „*Mrzim* školske igranke.“

Ponovo sam pokušao da zamahnem mačem, ali neprijatelj je jednostavno bio izvan domašaja.

Ponovo fijuk. Odnekud iza doktora Bodlje dolete i drugi projektil. *Nisam* video da se on pokrenuo. Kao da je iza njega stajalo nešto nevidljivo, bacajući noževe.

Bjanka je zajaukala pored mene. Drugi bodež se zabio u kameni zid, centimetar daleko od njenog lica.

„Sve troje ćete poći sa mnom“, rekao je doktor Bodlja.

„Tiho. Poslušno. Ako neko samo pisne, ako pozove u pomoć ili pokuša da pruži otpor, pokazaću vam koliko *zai-sta* dobro gađam.“

2.

ZAMENIK DIREKTORA DOBIJA LANSIRNI UREĐAJ

Nisam znao kakva je vrsta čudovišta doktor Bodlja, ali bio je brz.

Možda bih i mogao da se odbranim da sam uspeo da aktiviram štit. Za to je trebalo samo da pipnem svoj sat. Ali morao sam da odbranim ove klince, Di Anđelove, a to je već bila sasvim druga stvar. Pomoć mi je bila neophodna, a nisam mogao da se setim nijednog drugog načina da je dobijem.

Zatvorio sam oči.

„Šta radiš, *Žeksone?*“, zasiktao je Bodlja. „Ne zastajkuj!“ Otvorio sam oči i nastavio da hodam. „Moje rame“, slagao sam, pokušavajući da zvučim jadno, što mi uopšte nije teško padalo. „Peče me.“

„Pih! Moj otrov izaziva bol. Neće te ubiti. Hodaj!“ Bodlja nas je isterao napolje, a ja sam svim silama nastojao da se koncentrišem. Zamislio sam Groverovo lice. Usredsredio sam se na svoj strah i opasnost u kojoj smo se nalazili. Grover je prošlog leta uspostavio empatijsku vezu između nas dvojice. Dok sam spavao, slao mi je vizije kojima me je

obaveštavao da je u opasnosti. Koliko sam znao, još uvek smo bili povezani, ali još nikad nisam pokušao da stupim u kontakt s njim. Nisam imao pojma ni da li je to uopšte moguće kad je Grover budan.

Hej! nemo sam govorio. Bodlja nas upravo kidnapuje! Lik je manijak koji izbacuje otrovne bodeže! Upomoć!

Bodlja nas je poterao prema šumi. Krenuli smo snegom pokrivenim puteljkom, osvetljenim samo prigušenim sjajem starinskih kandelabara. Rame me je bolelo. Ledeni vetar zavlacio mi se u pokidanu odeću i smrzavao sam se kao pingvin.

„Tamo napred je proplanak“, rekao je Bodlja. „Odatle ćemo pozvati prevoz.“

„Kakav prevoz?“, ljutito je upitala Bjanka. „Kuda nas vodite?“

„Kuš, balavice nepodnošljiva!“

„Ne obraćaj se tako mojoj sestri!“, rekao je Niko. Glas mu je drhtao, ali zadivilo me je što je uopšte imao petlje da kaže bilo šta.

Doktor Bodlja ispusti režeći zvuk u kojem očigledno nije bilo ničega ljudskog. Žmarci mi krenuše niz kičmu, ali sam prisilio sebe da hodam i pretvaram se da sam poslušan mali zarobljenik. U međuvremenu, odašiljao sam misli kao lud – bilo šta, što bi privuklo Groverovu pažnju: *Grovere! Jabuke! Limenke! Vuci svoju krznatu jareću zadnjicu ovamo i dovedi teško naoružano pojačanje!*

„Stojte“, uzviknuo je Bodlja.

Šuma se otvorila. Stigli smo do litice iznad mora. Barem sam osećao more tamo dole, desetine metara ispod nas. Čuo sam valjanje talasa i njušio miris hladne, slane pene. Međutim, video sam samo maglu i pomrčinu.

Doktor Bodlja nas je gurnuo uz samu ivicu. Spotakao sam se, ali me je Bjanka pridržala.

„Hvala“, promrmljao sam.

„Šta je ovaj?“, šapnula je. „Kako da se borimo protiv njega?“

„Ja... radim na tome.“

„Bojim se“, promumlao je Niko. Muljao je nešto među prstima – nekakvog maleckog metalnog vojnika.

„Tišina!“, naredio je doktor Bodlja. „Okrenite se prema meni!“

Okrenuli smo se.

Bodljine dvobojne oči su gladno svetlucale. Izvukao je nešto ispod sakoa. U prvi mah sam pomislio da je to nož-skakavac, ali bio je samo mobilni telefon. Pritisnuo je taster sa strane i rekao: „Paket – spreman je za isporuku.“

Začuo se nerazgovetan odgovor i shvatio sam da je Bodljin telefon podešen na voki-toki modalitet. Ovo je već bilo previše moderno i skroz jezivo – čudovište koje koristi mobilni telefon.

Bacio sam pogled preko ramena, pitajući se koliko je dubok ambis.

Doktor Bodlja je prasnuo u smeh. „Samo napred, sine Posejdonov. *Skoši!* Tu ti je more. Spasavaj se.“

„Kako te je to nazvao?“, promrmljala je Bjanka.

„Objasniću ti kasnije“, rekao sam.

„Ali *imaš* plan, zar ne?“

Grovere! očajnički sam dozivao u mislima. *Dolazi ovamo!*

Možda, ako bih uspeo da nateram oboje Di Anđelovih da skoče sa mnom u okean. Ako bismo preživeli pad, mogao bih da upotrebim vodu da nas zaštiti. Radio sam već takve stvari. Ako je moj tata dobro raspoložen, i ako me čuje, mogao bi pomoći. Možda.

„Ubiću te pre no što uopšte stigneš do vode“, rekao je Bodlja, kao da mi čita misli. „Ti i ne shvataš ko sam, zar ne?“
Treptaj pokreta iza njega, i još jedan projektil je prozujao

tako blizu da mi je okrznuo uvo. Nešto se podiglo iza doktora Bodlje, kao katapult, ali gipkije... gotovo kao rep.

„Nažalost“, rekao je Bodlja, „žele vas žive, ako je moguće. Da nije tako, bili biste već mrtvi.“

„Ko nas želi?“, htela je da zna Bjanka. „Jer ako mislite da ćete dobiti otkup, varate se. Mi nemamo nikog. Niko i ja...“ Glas joj se na trenutak slomio. „Imamo samo jedno drugo.“

„Šmrc“, rekao je doktor Bodlja. „Ne brini, derište. Još malo i upoznaćete mog poslodavca. A onda ćete dobiti novu novcatu porodicu.“

„Luk“, rekao sam. „Ti radiš za Luka.“

Bodljina usta su se prezrivo izvila kad sam izgovorio ime svog starog neprijatelja – nekadašnjeg prijatelja koji je već nekoliko puta pokušao da me ubije. „Nemaš ti pojma šta se dešava, Perseju *Žeksone*. Pustiću da te *ženeral* prosvetli. Dobro ćeš mu poslužiti večeras. Jedva čeka da te upozna.“

„*Ženeral?*“, upitao sam. Potom sam shvatio da sam izgovorio s francuskim akcentom. „Hoću da kažem... ko je taj general?“

Bodlja je pogledao prema horizontu. „A, evo stiže. Vaš prevoz.“

Okrenuo sam se i u daljini ugledao svetlo – reflektor nad morem. Zatim sam čuo elisu helikoptera, čiji je zvuk postajao sve glasniji i bliži.

„Gde nas vodiš?“, upitao je Niko.

„Trebalo bi da si *pošastvovan*, mali. Imaćeš priliku se pridružiš *velišanstvenoj* armiji! Baš kao u onoj tvojoj glupoj igri koju igraš sa *slišicama* i lutkicama.“

„To nisu lutkice! To su figurice! A ti možeš da uzmeš tu svoju veličanstvenu armiju i...“

„Polako“, upozorio ga je doktor Bodlja. „Predomislićeš se, mali. A ako se ne predomisliš, pa dobro... polutani mogu

i *drugašije* da se upotrebe. Moramo da nahranimo mnogo *šudovišta*. Sprema se Veliko buđenje.“

„Kakvo sad veliko buđenje?“, upitao sam. Hteo sam samo da ga nateram da priča dok ja pokušavam da smislim neki plan.

„Buđenje *šudovišta*“, opako se osmehnuo doktor Bodlja.

„Oni najgori, najsnažniji, upravo se bude. *Šudovišta* kakva nisu viđena već hiljadama godina. A uskoro ćemo imati i najvažnije *šudovište* od svih – ono koje će dovesti do pada Olimpa!“

„Okej“, došapnula mi je Bjanka. „Ovaj je skroz odlepio.“

„Moramo da skočimo s litice“, tiho sam odvratio. „U more.“

„Super ti je ideja. I ti si skroz odlepio.“

Nisam imao prilike za raspravu s njom, jer me je upravo tada pogodio udar nevidljive sile.

Kad sad razmislim o tome, Anabet je zapravo povukla briljantan potez. Sa svojom nevidljivom kapom na glavi, zaleptela se u Di Anđelove i mene, oborivši nas na zemlju. Delić sekunde, Bodlja je bio iznenađen, tako da je prvi plotun njegovih projektila prozujao iznad naših glava, ne povredivši nas. To je dalo Taliji i Groveru dovoljno vremena da priđu s leđa – Talija je nosila svoj magični štiti, *Egidu*.

Ako niste nikad videli Taliju kako uleće u bitku, znači da se nikad niste istinski prestravili. Ona koristi ogromno koplje koje se širi iz bočice biber-spreja koju nosi u džepu, ali to nije ništa strašno. Štiti koji nosi napravljen je po uzoru na onaj koji ima njen ćale, Zevs – a taj štiti se takođe zove *Egida* i Zevs ga je dobio od Atine. Na prednjem delu štita nalazi se glava gorgone Meduze, izlivena u bronzi i, iako vas neće

pretvoriti u kamen, kao što bi učinila prava Meduza, tako je grozna da će se većina ljudi uspaničiti i pobeći čim je vidi.

Čak se i doktor Bodlja trgao i zarežao kad ju je ugledao. Talija je zavatlala svojim kopljem. „U ime Zeusa!“ Pomislio sam da je Bodlja gotov. Talija je naciljala kopljem prema njegovoj glavi, ali on je zarežao i jednim udarcem odbio koplje u stranu. Ruka mu se preobrazila u narandžastu šapu, s ogromnim kandžama koje su zagreble po Talijinom štitu tako da su zapraštale varnice. Da nije bilo *Egide*, Talija bi bila isečena na kriške, kao vekna hleba. Ovako, uspela je da napravi kolut unazad i dočeka se na noge.

Zvuk helikoptera iza mojih leđa postajao je sve glasniji, ali nisam se usuđivao da pogledam.

Doktor Bodlja je lansirao još jedan plotun prema Taliji i ovog puta sam uspeo da vidim kako to izvodi. Imao je rep – kožast i sličan škorpionovom, čiji je kraj bio sav u bodljama. Odbile su se o *Egidu*, ali je sila udara oborila Taliju na zemlju.

Grover je skočio napred. Izvadio je svoju pastirsku sviralu i počeo da svira – grozničavu melodiju koja je zvučala poput veselja na piratskom brodu. Kroz sneg izbi trava. U roku od nekoliko sekundi, korov debeo poput užadi počeo da se omotava Bodlji oko nogu, vezujući ga.

Bodlja je riknuo i počeo da se menja. Postajao je sve veći dok nije poprimio svoj stvarni oblik – lice mu je i dalje bilo ljudsko, ali je zato imao telo ogromnog lava. Njegov kožast, bodljikav rep odapinjao je smrtonosne bodlje u svim pravcima.

„Mantikor!“, uzviknula je Anabet, koja više nije bila nevidljiva. Njena magična kapa s amblemom njujorških Jenkija spala joj je kad se bacila na nas.

„Ko ste vi, narode?“, ljutito je upitala Bjanka di Anđelo.

„I šta je *ono*?“

„Mantikor?“, zadržano je izustio Niko. „Ima napadačku moć vrednu tri hiljade poena, plus pet za uštedena bacanja.“ Nisam imao pojma o čemu priča, ali ni vremena da razmišljam o tome. Mantikor je kandžama iskidao Groverov magični korov u rezance i potom se režeći okrenuo prema nama.

„Zaleži!“ Anabet je gurnula Di Anđelove pravo u sneg. U poslednjem trenutku sam se setio svog štita. Dotakao sam ručni sat i metalna oplata se spiralno izvila u debeo bronza-ni štit. Ni trenutka prerano. Bodlje udariše u njega tako silovito da su ulubile metal. Prelepi štit, poklon od mog brata, bio je gadno oštećen. Nisam bio siguran čak ni da će moći da zaustavi sledeći plotun.

Čuo sam zvuk udarca i jauk, a časak kasnije je Grover sleteo pored mene.

„Predajte se!“, urliknulo je čudovište.

„Nikad!“, uzviknula je Talija s druge strane poljane. Zale-tela se prema čudovištu i pomislio sam na sekund da će ga samo pregaziti. Međutim, iza nas se začu tutnjava i blesnu snažna svetlost. Iz magle se pojavio helikopter, lebdeći tik pored litice. Bila je to glatka, crna borbena letelica, s dodacima sa strane koji su izgledali kao rakete s laserskim navođenjem. Reflektori su zaslepili Taliju, a čudovište ju je zviznulo repom. Njen štit je odleteo u sneg. Koplje je otišlo na drugu stranu.

„Ne!“ Potrčao sam da joj pomognem. Parirao sam mačem, odbivši bodež koji bi joj se inače zabio u grudi. Podigao sam svoj štit iznad nas, ali znao sam da to neće biti dovoljno.

Doktor Bodlja se nasmejao. „Vidiš li sad koliko je bezna-dežno? Predajte se, mali heroji.“

Bili smo u klopki između čudovišta i do zuba naoružanog helikoptera. Nismo imali izgleda.

Zatim se začuo jasan, prodoran zvuk – zov lovačkog roga iz šume.